

[Iver Poulsen.]

esse i at have receptpligtige lægemidler under effektiv kontrol.

Endvidere har vi fra Italien modtaget meddelelse om, at dyr, hvis slagtekød vi agter at eksportere til det italienske marked, ikke før slagtingen må være behandlet med visse hormonpræparater — altså igen et spørgsmål om, hvordan man skal behandle dyr, og receptpligtig medicin, som anvendes til dyr.

Endelig ofrer vore videnskabsmænd megen tid og det offentlige mange penge på at finde ud af disse og andre lægemidlers bivirkninger på den menneskelige organisme o. s. v. o. s. v.

Af det korte rids, jeg her har trukket op, fremgår det ganske klart, hvis interesser jeg søger at varetage med mit ændringsforslag. Det ærede medlem hr. Chr. Thomsen lod til at være helt klar over, hvis interesser jeg skulle forsvare, men han udtalte sig ikke nærmere om, hvis det var. De ting, jeg her har nævnt — det er kun et lille udpluk — viser imidlertid med al ønskelig tydelighed, at receptpligtig medicin, spørgsmålet om dens udlevering og dens anvendelse, aldeles ikke er noget, der kun interesserer den ene eller den anden stand, men noget, der interesserer hele den danske befolkning, og det er den danske befolknings interesser, jeg taler for.

Heroverfor står så et, og mig bekendt heldigvis kun ét, tilfælde, hvor en dyrlæge ustandselig overtræder disse love og bestemmelser, som samfundet har indført til beskyttelse af den menneskelige organisme og af vore dyriske levnedsmidler mod forurening eller uheldige bivirkninger af anvendte lægemidler. Jeg har en vejledning, som vedkommende dyrlæge har udsendt ud over landet til forskellige landmænd, formentlig til hvem der ønskede at modtage den; heri er opført 10 forskellige præparater, som landmændene ved en telefonopringning til vedkommende dyrlæge kan få tilsendt pr. efterkrav. Det ville der ikke være noget at sige til, hvis det havde været præparater, der ikke var receptpligtige, men af de ti præparater er de syv receptpligtige, tre hører til den kemo-terapeutikagruppe, som omtales i den nævnte bekendtgørelse af 12. oktober 1961, og ét præparat er et hormonpræparat. De

udsendes som sagt pr. efterkrav pr. telefonopringning. Dyrlægen kender ikke landmanden, han kender ikke besætningen, han har ikke de forudsætninger, man må kræve af en læge eller en dyrlæge, at han kender patienten og patientens omgivelser eller, for dyrlægers vedkommende, den besætning, det drejer sig om.

For disse lovstridige handlinger har vedkommende dyrlæge fået en serie bøder. Han har åbenbart overtrådt en række love. Det er blevet opgivet over for mig, at de sidste tre bøder er faldet i 1959 med 400 kr., i 1960 med 600 kr., i 1963 med 3.000 kr., men vedkommende dyrlæge fortsætter sin virksomhed, for 3.000 kr. i bøde er kun en klatskilling i forhold til de indtægter, han forskaffer sig ved at overtræde landets love og bestemmelser. Det uheldige er, at de love, han overtræder, kun fastsætter bødestraf, ingen hårdere straf, så før bøderne stiger til en størrelsesorden på 50.000 kr. eller 100.000 kr., er der formentlig ingen mulighed for at få standset en sådan lovstridig handlemåde.

Jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere en lille smule fra den omtalte vejledning. Det omtales i den, hvordan man skal behandle sin injektionssprøjte, hvilke kanyler man helst skal anvende til de forskellige dyr, og hvordan landmanden kan rense sin kanyle med en tot vat dyppet i kogesprit, for så undgår man rimeligvis infektioner, o. s. v. Så nævnes der en række receptpligtige lægemidler, og derefter kommer der en forklaring på, hvordan man skal bære sig ad, hvis man vil have præparaterne: man skal bare ringe og bestille, så kommer medicin og opkrævning. Til sidst hedder det i vejledningen:

„Om den hermed skitserede ordning er lovlig, må i givet fald afgøres af domstolene. Trods 16 års forespørgsler, såvel til sundhedsstyrelse som til ombudsmand, har jeg ikke kunnet få et klart svar. Med min åbenlyse handlemåde forsøger jeg at provokere sagen for domstolene for at få klarlagt, hvad loven siger om dette forhold. Der er efter min mening ingen anden vej at gå.“

Når en dyrlæge eller et hvilket som helst andet menneske har fået en serie domme og bøder, hvoraf som nævnt den sidste bøde i 1963 var på 3.000 kr., og det da alligevel